

Publicerad 2011-04-08 23:23 av Lena Själsöga Keijser

tar du emot

i

den mörkaste av stunder

öppnar hon kvinnan

handblad

älskade

jag ljusar din natt med stjärnsafirer

mödosamt klättrade hon uppför bergets sida

utan skodon bara fötter

utan livlina

så

längtade hon

hon vänder ansikte in i sol

giv mig känslan av värme av ljushänder

visst måste det

i

ingenstans leva en

en

hand

vilken passar mig

visst finns en solstråle till min ömsinta handkorg

hyena släpper en fjäder

jag har sett mer smuts

fler nakna ben än många

dolkar i ryggar

slag

anfall

lism

jag har renat spåren

och har fnysts åt

rysts åt

det finns de ännu

vilka vill knäcka dina ben

sluka dig hel

allt för att nå dithän

de svankryggade

med fällda blickar

ihåliga

utrop

se fjädern

det är

det

enda

du behöver till

den rätta handen

ja

det undrar jag i en natt av alla dessa

då livet klingar ut

är det så

är det så

det undrar jag

att min längtan tas emot

svaras

och kanske är det så

jag sitter här

ser moder måne

skira pärlemorsvanar

seglar

kretsar

runt

och

det enda

den enda vilja jag innehar

är

att

vandra stigen

jag kastar mig ut

tar du

emot

svarar du

är dina ögons djup

till

tillit

för

tar du

emot

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Lena Själsöga Keijser med Poeter.se id #21311 innehar upphovsrätten